

rodno pesmijo, kateri se pozneje po Korytkovem prihodu v Ljubljano posveti še intenzivneje, dokler ne sporoči dne 12. decembra 1843. Vrazu: «Ich arbeite gegenwärtig an krainischen Liedern, die den Bauernburschen gefallen werden».²⁸⁴ V skladu z gesli Byronovega kroga in v soglasju z ideali «švabske šole» pa ostane Prešernu v javnem in zasebnem stremljenju in delovanju trajna zvezda-vodnica — svobodomiselnost. (Dalje prihodnjič.)

²⁸⁴ Glej Ljub. zvon, 1900, str. 821, in primerjaj naslednje razprave: Dr. K. Štrekelj, Prešeren in narodna pesem, ZMS., III., str. 1—22; dr. Ivan Prijatelj, Emil Korytko, JMD., XIX., str. 1—24, 79—81; dr. Fr. Kidrič, Paberki o Korytku in dobi njegovega delovanja v Ljubljani, Ljub. zvon, 1910, od 298 str. dalje ter istega pisca doneske v ČZN., 1910, snopič 3.—4.

ALOJZ GRADNIK:

ARDEGAST.

«Pošilja sle k Slovenom nas Bajan,
naš poglavar in obrski kakán,
da zdaj njegovo sprejmete oblast
čez zemljo to, ki bo njegova last.»

Zamislil se je mračen in temán,
potem pa je izprožil svojo dlan
in: «Le kot gostje spréjmite to čast!»
jim je odvrnil strogo Ardegast.

«Kdo je, ki solnce ga obseva božje,
takó mogočen, da nad nami vlada?
Navada naša je, da tuje kraje

lastimo si, ne da nam tujec daje
ukaze v naših. Takšna bo navada,
dokler bo ta-le meč orožje.»

